

Michael Scott

LA BRUIXOTA

Et les secrets
DE L'IMMORTAL
NICOLAS FLATTEL

La Bruixota

La Bruixota

Els secrets de l'immortal
Nicolas Flamel

Michael Scott

Traducció de Librada Piñero

Rocaeditorial

Títol original: *The Sorceress*
© 2009 by Michael Scott

“This translation published by arrangement with Random House
Children’s Books, a division of Random House Inc.”

Primera edició: març de 2010

© de la traducció: Librada Piñero
© d’aquesta edició: Roca Editorial de Libros, S.L.
Marquès de l’Argentera, 17. Pral.
08003 Barcelona
correo@rocaeditorial.com
www.rocaeditorial.com

Imprès per Brosmac, S.L.
Carretera Villaviciosa - Móstoles, km 1
Villaviciosa de Odón (Madrid)

ISBN: 978-84-9918-056-4
Dipòsit legal: M. 2.229-2010

La reproducció total o parcial d’aquesta obra per qualsevol
procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament
informàtic, o la distribució d’exemplars mitjançant lloguer
i préstec resten rigorosament prohibides sense l’autorització
escrita de l’editor i estaran sotmeses a les sancions
establertes per la llei.

Per a la Courtney,
ex animo

Estic cansat, molt cansat.

I envelleixo de pressa. Tinc les articulacions entumides, ja no hi veig amb nitidesa i em trobo que m'he d'esforçar per sentir-hi. En els darrers cinc dies m'he vist obligat a utilitzar els meus poders més vegades que en tot el segle passat i això ha accelerat considerablement el meu procés d'envelliment. Calculo que des de dijous passat dec haver envellit com a mínim una dècada, potser més. Si vull viure, he de recuperar el *Llibre d'Abraham*; i no puc, no goso, arriscar-me a fer servir els meus poders un altre cop.

Però Dee té el Còdex i sé que em tornaré a veure obligat a utilitzar la meva aura, que cada cop és més dèbil.

9

He de fer-ho, si vull que sobrevisquem.

Cada vegada que la faig servir m'acosto més a la mort... I quan jo mori, quan Perenelle mori, ja no hi haurà ningú que s'enfronti a Dee i als Elders Obscurs. Quan haurem mort, el món s'acabarà.

Però encara no som morts.

I tenim els bessons. Els autèntics bessons, aquesta vegada, els bessons de llegenda, d'aures pures, daurada i platejada. Mentre els bessons continuïn vius, encara hi ha esperança.

Estem a punt d'arribar a Londres. Temo aquesta ciutat per sobre de totes les altres, ja que es troba al cor mateix del poder de Dee. La darrera vegada que Perenelle i jo vam ser aquí, el setembre del 1666, el Mag va cremar gairebé la ciutat sencera en el seu intent de capturar-nos. No hi havíem tornat mai més. Londres ha atret Elders de tots els racons de món: en aquesta ciutat n'hi ha més que en qualsevol altra. Elders, Generació Següent i humans immortals es mouen lliurement pels carrers, passen inadvertits, i

conec com a mínim dotze Reialmes d'Ombra que hi ha escampats per les illes britàniques.

Sobre aquestes terres celtes convergeixen més línies *ley* que en qualsevol altre país, i reso perquè amb el poders Despertats dels bessons puguem fer servir aquestes línies per tornar a San Francisco, amb la meva Perenelle.

Aquí també hi ha Gilgamesh el Rei, l'humà immortal més vell del món, de coneixements enciclopèdics i incalculables. Diuen que va ser Guardià del Còdex, que fins i tot coneixia el mític Abraham que va crear el llibre. Diu la llegenda que Gilgamesh coneix totes les màgies elementals, però que, encara que sembli estrany, mai no ha posseït el poder per utilitzar-les. El Rei no té aura. Sovint m'he preguntat com deu ser: ser conscient de tantes coses increïbles, tenir accés a una saviesa ancestral, conèixer les paraules i els encanteris que podrien tornar a fer d'aquest món el paradís que va ser un dia... però ser incapaç de fer-ho servir.

10 He dit a Sophie i Josh que vull que Gilgamesh els instrueixi en la Màgia de l'Aigua i ens trobi una línia *ley* que ens porti a casa. El que no saben és que es tracta d'una aposta a la desesperada: si el Rei s'hi nega, estarem atrapats en el terreny de Dee i no tindrem escapatòria.

Tampoc no els he dit que Gilgamesh està bastant... bastant boig. Ni que l'últim cop que ens vam veure es va pensar que el volia matar.

Del diari de Nicolas Flamel, Alquimista.

Escrit avui, dilluns 4 de juny, a Londres, la ciutat dels meus enemics.

DILLUNS,

4 de juny

Capítol 1

m sembla que els veig.
El jove de la parca verda, dret just a sota del re-
llotge circular de l'estació de Saint Pancras, es
va enretirar el telèfon de l'orella i va fer la comprova-
ció al *jpeg* borrós que apareixia a la pantalla rectangu-
lar. El Mag anglès havia enviat la imatge feia un parell
d'hores: duia data del 4 de juny, a les 11.59.00, i tenia
els colors apagats. Era una fotografia granulada que
semblava feta des d'alçada per una càmera de seguretat.
S'hi veia un home gran de cabells grisos i curts acom-
panyat de dos adolescents rossos. Tots tres pujaven a
un tren.

13

El jove es va posar de puntetes i va fer un cop d'ull
a l'estació en busca del trio que havia albirat per un
instant. Hi va haver un moment en què va pensar que
els havia perdut entre la multitud, però encara que fos
així no anirien gaire lluny: una de les seves germanes
era al capdavant de les escales i l'altra era al carrer, vigi-
lant l'entrada.

Així doncs, on s'havien ficat el vell i els nois?

Els seus narius, contrets, van flairar mentre ell revi-
sava les innombrables essències de l'estació. Va identifi-
car i refusar la barreja de pudors massa humanes, la
miríada de perfums i desodorants, de gels i pastes, l'olor
greixosa de fregits procedent dels restaurants de l'es-

tació, l'aroma més intensa de cafè i l'olor acre, greixosa i metàl·lica de les locomotores i els vagons. Amb els narius estranyament eixamplats, oberts, el noi va tancar els ulls i va deixar caure enrere el cap. Les olors que buscava eren més antigues, més salvatges, poc normals...

Allà!

Menta: tan sols un lleuger indici.

Taronja: només un senyal molt vague.

Vainilla: un xic més que un rastre.

Amagades rere unes petites ulleres de sol rectangulars, les seves pupiles de color blau negrós es van dilatar. Va ensumar l'aire i va ubicar els fils de la teranyina d'essències que recorria la immensa estació de trens. Ja els tenia!

14 L'home gran que apareixia a la fotografia del seu telèfon mòbil s'obria pas a grans gambades entre la multitud i anava directe cap a ell. Vestia uns texans negres i una jaqueta de cuir gastada, i duia una petita bossa de viatge a la mà esquerra. I, igual que a la fotografia, el seguien dos adolescents rossos que s'assemblaven prou per ser germans. El noi era més alt que la noia i tots dos carregaven motxilles.

El jove els va fer una fotografia amb el mòbil i la va enviar al doctor John Dee. Tot i que només rebia menyspreu per part del Mag anglès, no valia la pena tenir-lo com a enemic. Dee era agent d'un dels Elders Obscurs més grans i perillosos que existien. Es va posar la caputxa de la jaqueta que duia. Quan el trio va ser a prop d'ell, es va apartar i va marcar el número de la seva germana, que s'esperava a baix.

—Definitivament, són Flamel i els bessons —va mormolar en l'antiga llengua que s'havia acabant convertint en el gaèlic—. Van cap a tu. Els agafarem quan entrin a Euston Road.

Després va tancar el telèfon i va seguir l'Alquimista i els bessons nord-americans. El noi de la parca es movia amb facilitat entre la concurrència de primera hora de la tarda, com qualsevol altre adolescent, anònim i inadvertit amb els seus texans descurats, les bambes desgastades i l'abric més gran del compte, amb el cap i la cara ocults per una caputxa i els ulls invisibles darrere les ulleres de sol fosques.

Malgrat la seva aparença, però, aquell jove mai no havia estat ni remotament humà. Ell i les seves germanes havien arribat a aquella terra quan encara estava unida al continent europeu, i durant generacions havien estat adorats com si fossin déus. El molestava terriblement que Dee li anés donant ordres; al cap i a la fi, no era més que un humà. Però el Mag anglès havia promès un premi deliciós al noi de la caputxa: Nicolas Flamel, el llegendari Alquimista. Les instruccions de Dee eren clares: el noi i les seves germanes podien fer el que volguessin amb Flamel, però no podien tocar els bessons. El noi va torçar els llavis. Les seves germanes capturarien els bessons sense problema, mentre que ell tindria l'honor de matar Flamel. Per la comissura de la boca li va aparèixer una llengua negra com el carbó que li va mullar els llavis. Farien un festí amb l'Alquimista que duraria setmanes. I, per descomptat, en deixarien els bocins més saborosos per a la mare.

15

Nicolas Flamel va alentir el pas, tot permetent que Sophie i Josh l'atrapessin. Forçant un somriure, va assenyalar cap a l'estàtua de bronze de nou metres d'alçada que representava una parella abraçada sota un rellotge.

—S'anomena *El lloc de trobada*¹ —va dir en veu alta, per afegir després en un xiuxiueig—: Ens estan seguint. —Encara amb el somriure a la boca, es va inclinar cap a Josh i va mormolar—: Ni se t'acudeixi tombar-te.

—Qui? —va preguntar Sophie.

—Què? —va dir Josh amb fermesa. Sentia nàusees i mareig; els seus sentits acabats de Despertar estaven desbordats per les olors i els sons de l'estació de trens. Sentia un dolor palpitant a la base del crani i la llum brillava tant que hauria desitjat tenir a mà unes ulleres de sol.

—Sí, «Què?» és la pregunta més adequada —va dir Nicolas amb gravetat. Va aixecar un dit en direcció al rellotge, com si estigués parlant d'ell—. No sé del cert què és el que hi ha aquí —va admetre—. Alguna cosa antiga. Ho he notat així que hem baixat del tren.

16 —Dius que ho has notat? —va preguntar Josh, desorientat, i més confós a cada segon que passava. No s'havia trobat tan malament d'ençà que havia patit una insolació al desert de Mojave.

—Un formigueig, com una picor. La meva aura ha reaccionat davant de l'aura de qui sigui, o el que sigui, que hi hagi aquí. Quan tingueu una mica més de control sobre les vostres aures podreu sentir el mateix.

Sophie es va girar lentament, tirant el cap enrere, com si admirés la gelosia de vidre i metall del sostre. La majoria de gent semblava d'allà, gent que anava a la feina o en tornava, si bé hi havia molts turistes que s'aturaven perquè els immortalitzessin davant l'escultura *El lloc de trobada* o amb l'enorme rellotge de fons. No semblava que ningú els dedicés una atenció especial, ni a ella ni als seus companys.

1. *The Meeting Place.* (N. de la T.)

—Què farem? —va preguntar Josh. Començava a sentir pànic—. Puc estimular els poders de Sophie —va balbucejar—, com vaig fer a París...

—No —va etzibar-li Flamel, agafant-lo del braç amb dits de ferro—. D'ara endavant, només pots fer servir els teus poders com a ultimíssim recurs. Així que activis la teva aura, posaràs en alerta tots els Elders, immortals i membres de la Generació Següent que hi hagi en un radi de quinze quilòmetres. I aquí, a Anglaterra, gairebé tots els immortals que trobis estan aliats amb els Elders Obscurs. A més, en aquesta terra, la teva aura podria despertar altres éssers, criatures que val més no despertar.

—Però has dit que ens estan seguint —va protestar Sophie—. Això vol dir que Dee ja sap que som aquí.

Flamel va instar els bessons a anar cap a l'esquerra, lluny de l'estàtua, i els va apressar perquè es dirigissin cap a la sortida.

17

—Suposo que deuen tenir vigilats tots els ports, aeroports i estacions de tren d'Europa. Tot i que Dee deu haver sospitat que ens dirigíem cap a Londres, i en els precís instant en què algun de vosaltres activi la seva aura, ho podrà constatar.

—I què farà, llavors? —va preguntar Josh, girant-se per mirar Flamel. Sota aquella llum intensa es veien les noves arrugues que marcaven el front i el contorn dels ulls de l'Alquimista.

—Qui sap què es capaç de fer —va respondre, arronsant les espatlles—. Està desesperat, i un home desesperat fa coses horribles. Recordeu que era a dalt de tot de Notre Dame. Estava a punt de destruir un edifici tan antic només per aturar-vos... a punt de matar-vos per evitar que marxéssiu de París.

Josh va moure el cap, confós.

—Això és el que no entenc: em pensava que ens volia vius.

Flamel va sospirar.

—Dee és un nigromant. La nigromància és un art terrible i vil que suposa activar de forma artificial l'aura d'un cos mort i tornar aquell cos a la vida.

En pensar-hi, a Josh el va recórrer un calfred glaçat.

—Estàs dient que ens hauria mort i ens hauria tornat a la vida?

—Sí. Com a últim recurs —va respondre Flamel, prement-li suaument l'espatlla—. Creu-me, és una existència horrible, amb prou feines una ombra de la vida. I recorda que Dee va veure el que vas fer, així que ara té una vaga idea dels teus poders. Si tenia cap dubte sobre si éreu els bessons de llegenda, aquest dubte s'ha esvaït. Us ha de tenir. Us necessita. —L'Alquimista va empènyer lleugerament Josh posant-li la mà al pit. El paper va cruixir. A sota la samarreta, dins d'una bossa de roba que duia penjada del coll, Josh amagava les dues pàgines que havia arrencat del Còdex—. I, per sobre de totes les coses, necessita aquestes pàgines.

18

El grup va seguir els senyals que indicaven la sortida d'Euston Road i es va veure arrossegat per una munió de gent que anava en la mateixa direcció.

—Em pensava que havies dit que hi hauria algú esperant-nos —va dir Sophie, mirant al seu voltant.

—Saint-Germain em va assegurar que intentaria localitzar un vell amic —va mormolar Flamel—. Potser no s'hi ha pogut posar en contacte.

Van abandonar l'ornamentada estació de maons vermells cap a Euston Road i es van aturar, sorpresos. En marxar de París, tan sols dues hores i mitja abans, el cel estava clar i la temperatura encara era d'uns vint graus i escaig, però a Londres hi havia com a mínim

cinc graus menys i plovia amb ganes. El vent que assotava el carrer era prou fred per fer que els bessons s'estremessin, es tombessin i, arraulits de fred, tornessin al recer de l'estació.

I aleshores va ser quan Sophie el va veure.

—Un noi que duu una parca verda, amb la caputxa posada —va dir tot d'una, girant-se cap a Nicolas i concentrant-se intensament en els ulls pàl·lids de l'Alquimista. Sabia que, si n'apartava la mirada, sense voler la dirigiria cap al jove que els seguia. Encara el veia de cua d'ull. Rondava a prop d'una columna, mirant fixament el mòbil que duia a la mà, joguinejant-hi. Hi havia alguna cosa estranya en el seu posat, allà dret, alguna cosa poc natural. I li semblava flairar una lleugeríssima pudoreta de carn podrida. Va arrufar el nas. Va tancar els ulls i es va concentrar en aquella olor—. Fa olor com de carn putrefacta, com d'animal atropellat a la carretera.

19

El somriure de l'Alquimista es va fer més tens.

—Un noi amb una caputxa? Doncs així és qui ens ha estat seguint. —Els bessons li van notar una lleugeríssima tremolor a la veu.

—Només que no és un noi, oi que no? —va preguntar Sophie.

Nicolas va sacsejar el cap.

—Ni de bon tros.

Josh va respirar fondo.

—Molt bé: voleu que us digui que hi ha dues persones més que porten parca verda amb caputxa i que ara mateix vénen cap aquí?

—Tres? —va xiuxiuejar Flamel amb esglai—. Hem de marxar. —Va agafar els bessons del braç i els va estirar cap a la pluja glaçada, va tombar a la dreta i els va arrossegar carrer avall.

La pluja era tan freda que va deixar Josh sense alè. Les gotes d'aigua se li clavaven a la cara com agulles. Finalment, Flamel va estirar els bessons cap a un carreró, a recer de l'aiguat. Josh es va quedar allà dret, recuperant l'alè. Es va tirar els cabells enrere, apartant-los dels ulls, i va mirar l'Alquimista.

—Qui són? —va preguntar.

—Els Encaputxats —va dir l'Alquimista amargament—. Dee deu estar desesperat. I deu ser més poderós del que em pensava, si pot comandar-los. Són els Genii Cucullati.

—Genial —va fer Josh—. Amb això ja sé tot el que em calia saber. —Va mirar la seva germana—. Has sentit a parlar mai dels... —va començar, però es va aturar en sec en veure l'expressió de Sophie—. Saps qui són!

20 Sophie es va estremir mentre els records de la Bruixa d'Endor es movien als marges de la seva consciència. Va notar una cosa agra al fons de la gola i se li va regirar l'estómac de fàstic. La Bruixa d'Endor havia conegut els Genii Cucullati. I els havia odiat. Sophie es va tombar cap al seu germà.

—Són devoradors de carn.

Capítol 2

Els carrers estaven buits. El xàfec havia empès la majoria de la gent a dins de l'estació o a les botigues dels voltants. El trànsit d'Euston Road s'havia aturat en sec i els parabrises espetegaven enfurismats. Les botzines sonaven ensordidores i l'alarma d'un cotxe que hi havia a prop es va disparar.

—Seguiu-me —va ordenar Nicolas, va fer mitja volta i va llançar-se a creuar el carrer esquivant els cotxes aturats. Sophie el seguia ben de prop. Josh es va aturar un moment abans de tombar el revolt i va mirar enrere a l'estació. Les tres siluetes s'havien reunit a l'entrada. Duien els caps i els rostres coberts amb les caputxes dels abrics. A mesura que la pluja els tacava les parques de verd fosc, Josh hauria pogut jurar que lentament anaven adoptant l'aspecte de capes. Va tenir un calfred, però aquest cop la tremolor era la conseqüència d'alguna cosa més que la fredor de l'aigua que queia. Aleshores va fer mitja volta i va creuar corrent el carrer.

Amb el cap cot per protegir-se de l'agressió de la pluja, Nicolas guiava els bessons entre els vehicles.

—Afanyeu-vos. Si aconseguim interposar prou distància entre ells i nosaltres, les olors del trànsit i de la pluja podran esborrar els nostres rastres.

Sophie va mirar per damunt de l'espatlla. El trio

encaputxat havia abandonat el recer de l'estació i se'ls acostava ràpidament.

—Ens vénen al darrere —va panteixar aixecant el to de veu a causa de l'alarma.

—I ara què fem? —va preguntar Josh.

—No en tinc ni idea —va respondre Flamel amb desànim. Va dirigir la mirada cap a la llarga carretera recta—. Però si ens quedem aquí, morirem. O, si més no, ho faré jo. —Les seves dents van lluir emmarcades per un somriure mancat d'humor—. Dee encara intentarà capturar-vos amb vida, n'estic segur. —Flamel va mirar al seu voltant. Aleshores va descobrir un carreró a l'esquerra i va fer un gest als bessons perquè el seguis-sin—. Per aquí. Intentarem perdre'ls.

—M'agradaria que Scatty fos aquí —va murmurar Josh ara plenament conscient de la magnitud de la seva pèrdua—. Ella sabia com desfer-se'n.

22

Entre les parets elevades del carreró tot estava sec. Pots d'escombraries de plàstic blaus, verds i marrons s'arregleraven davant d'una de les parets, mentre les restes de palets de fusta i una muntanya de bosses d'escombraries de plàstic negre s'esllavissaven al costat de l'altra. Feia una pudor repugnant, i un gat de pèl esvalotat seia al cim d'una de les bosses, que estripava meticulosament amb les urpes. El gat ni tan sols va aixecar els ulls quan Flamel i els bessons li van passar per davant. Un segon més tard, tanmateix, quan les tres siluetes encaputxades van enfilear el carreró, va arquejar el llom, amb el pèl eriçat, i va desaparèixer entre les ombres.

—Tens alguna idea de cap a on duu? —va preguntar Josh mentre passaven com una exhalació per davant d'un seguit de portes a l'esquerra, sens dubte les portes del darrere dels negocis situats al carrer principal.

—Cap ni una —va admetre Flamel—. Però mentre ens dugui ben lluny dels Encaputxats, no té cap importància.

Sophie va mirar enrere.

—No els veig —va anunciar—. Potser els hem perdut. —Va tombar una cantonada darrere de Nicolas i hi va xocar brusquement quan ell es va aturar en sec.

Aleshores, Josh va girar la cantonada i no va topar amb ells per poc.

—Continueu —va remugar alhora que els esquiva-va per encapçalar la marxa. Llavors es va adonar de per què s'havien aturat: el carreró acabava en un mur alt de totxos vermells coronat per un filferro espinós.

L'Alquimista va fer mitja volta ràpidament i es va posar un dit davant dels llavis.

—No feu ni piu. Pot ser que hagin deixat enrere el carreró... —Una ràfega de pluja freda va espetegar contra el terra portant amb ella una estranya olor de ranci: la pudor fastigosa de la carn podrida—. O potser no —va afegir mentre els tres Genii Cucullati apareixien silenciosament per la cantonada. Nicolas va empènyer els bessons darrere del seu cos, però els germans immediatament van situar-se a banda i banda d'ell. Seguint un instint, Sophie es va posar a la dreta de Flamel, i Josh, a l'esquerra—. Feu-vos enrere —va dir-los ell.

—No —va protestar Josh.

—No permetrem que t'enfrontis a aquests tres tot sol —va afegir Sophie.

Els Encaputxats van alentir la marxa i després es van posar l'un al costat de l'altre per bloquejar el pas i es van aturar. Conservaven una quietud gens natural, amb els rostres ocults per aquelles caputxes sobredimensionades.

—Què esperen? —va murmurar Josh amb la veu amb prou feines més alta que un xiuxiueig. Hi havia alguna cosa en el posat erecte d'aquelles siluetes, en el seu capteniment: alguna cosa que feia pensar en un animal. Havia vist un documental del National Geographic en què un caiman havia estat esperant al costat d'un riu que el creués algun cérvol. La bèstia també havia restat completament immòbil, fins que l'havia atacat amb un moviment explosiu.

Bruscament, un soroll semblant al que fa un tros de fusta en trencar-se va cruixir de forma esfereïdora en aquell silenciós carreró, seguit del que va semblar un estrèpit de roba esquinçada.

—Estan canviant —va gemegar Sophie.

24 A sota dels abrics verds, els músculs es tibaven i encarcaraven fent que les columnes vertebrals d'aquelles criatures s'arqueguessin, empenyent els seus caps endavant. Els braços se'ls allargaven visiblement i les mans que els sortien per sota d'aquelles mànigues massa llargues ara estaven cobertes d'una espessa capa de pèl i acabaven en unes urpes negres cargolades i malformades.

—Llops? —va preguntar Josh, nerviós.

—Més óssos que llops —va respondre Nicolas amb calma mirant el carreró que els envoltava amb els ulls aclucats—. I més tirant a llops que óssos —va afegir al mateix temps que un lleu pessic de vainilla perfumava l'aire.

—I no representen cap amenaça per a nosaltres —va anunciar Sophie alhora que, de sobte, estirava bé tot el cos. Va aixecar la mà dreta i amb el polze de la mà esquerra va prémer el cercle daurat que li havien gravat a foc al canell.

—No —va saltar Nicolas allargant la mà per empè-

nyer avall la de la noia—. T'ho he dit: no pots fer servir els teus poders en aquesta ciutat. Les vostres aures són massa clares.

Sophie va moure el cap amb contrarietat.

—Sé què són aquestes criatures —va afirmar amb fermesa. Aleshores una tremolor va sacsejar-li la veu—. Sé el que fan. No pots esperar que ens quedem aquí plantats mentre aquestes coses se't cruspeixen. Deixa'm que me'n cuidi: els puc deixar fets un rostit. —La seva ràbia es va transformar ràpidament en emoció davant d'aquella perspectiva, i va somriure. Per uns segons, els seus brillants ulls blaus van parpellejar com si fossin de plata i el seu rostre es va tornar dur i esmolat, cosa que va fer que semblés molt més gran que no pas els seus quinze anys.

El somriure de l'Alquimista va ser ombrívol.

—Podríeu. I dubto que poguéssim avançar ni tan sols un quilòmetre més per aquest carrer sense que alguna cosa molt més letal que aquestes criatures ens atrapés. No tens ni la més remota idea de què corre per aquests carrers, Sophie. Jo me n'encarregaré —va insistir—. No sóc del tot indefens.

25

—Atacaran —va advertir Josh amb urgència interpretant el llenguatge corporal de les criatures i observant com adoptaven una posició d'atac. En algun racó del seu subconscient es va preguntar com era que ho sabia—. Si vols fer alguna cosa, l'has de fer ara.

Els Genii Cucullati s'havien dispersat de manera que cadascun d'ells ocupava una posició davant de Flamel i els bessons. Les criatures estaven corbades, amb les esquenes arquejades, les parques tibades al voltant del pit ample, les espatlles protuberants i els braços musculosos. Entre les ombres de les caputxes, ulls d'un negre blavós resplendien per damunt d'unes

dents serrades. Parlaven entre ells amb el que semblaven un seguit de xisclets i grunys.

Nicolas es va apujar les mànigues de la jaqueta de pell per deixar veure el braçalet de baules de plata i els dos virolats braçalets de l'amistat esfilagarsats que duia lligats al canell dret. Es va treure una d'aquelles senzilles polseres de fil, el va fer girar entre els palmells de les mans, se'l va acostar als llavis i hi va bufar.

Sophie i Josh van observar com enviava aquella boleta a terra davant dels Encaputxats. Van veure com els fils de coloraines queien fets un bassal fangós ben bé al davant de la més gran de les criatures, i es van preparar per presenciar una explosió. Fins i tot aquells temibles éssers van fer-se enrere lliscant sobre les urpes per allunyar-se d'aquell petit toll.

Però no va passar res.

26 El so que va emergir de la criatura més gran podria haver estat una rialla.

—T'he dit que lluitarem —va esclatar Josh amb to desafiant, malgrat que el fracàs de l'Alquimista l'havia colpit. Havia vist Flamel projectar llances de pura energia, l'havia vist crear un bosc a partir d'un terra de fusta, havia esperat que passaria alguna cosa espectacular. Josh va fer un ràpid cop d'ull a la seva germana i va saber que ella estava pensant exactament el mateix que ell. En l'estat envellit i afeblit de Flamel, els seus poders s'esvaïen. Josh va assentir lleument i va veure com Sophie acotava el cap en resposta i després doblegava els dits—. Nicolas, ja has vist el que hem fet amb les gàrgoles —va continuar Josh convençut dels poders de la seva germana i dels seus—. Junts, Sophie i jo, podem fer front a qualsevol persona... i a qualsevol cosa.

—La línia que separa la confiança de l'arrogància és molt prima, Josh —el va advertir Flamel sense alterar-

se—. I la línia que separa l'arrogància de l'estupidesa encara ho és més. Sophie —va afegir sense mirar-la—, si utilitzes els teus poders, ens condemnaràs a mort.

Josh va sacsejar el cap. Estava empipat per l'evident feblesa de Flamel. Va fer una passa per allunyar-se del vell, es va despenjar la motxilla i la va obrir. D'un dels costats de la bossa en sortia un tub gruixut de cartró, dels que se solen fer servir per portar pòsters i mapes enrotllats. En va treure d'una revolada la tapa de plàstic blanc, hi va posar els dits, va aferrar l'objecte embolicat amb paper de bombolles que hi havia a dins i el va treure.

—Nicolas...? —va començar Sophie.

—Paciència —va xiuxiuejar Flamel—, paciència...

El més gran dels Encaputxats va posar-se de quatre grapes i va fer una passa endavant. Les seves urpes llardoses d'ungles llargues repicaven sobre el terra.

27

—M'has estat atorgat —va anunciar la bèstia amb una veu que va sonar sorprenentment aguda, gairebé infantil.

—Dee és molt generós —va observar Flamel sense alterar la veu—. Tot i que em sorprèn veure que els Genii Cucullati es dignen a treballar per als humans.

La criatura va fer una passa més, repicant amb les urpes.

—Dee no és un humà corrent. El Mag immortal és perillós, però compta amb la protecció d'un senyor infinitament més perillós.

—Potser m'hauríeu de tenir por —va suggerir Flamel amb un lleu somriure—. Sóc més vell que Dee, i no tinc cap senyor que em protegeixi: ni mai no l'he necessitat!

La criatura va esclafir a riure i aleshores, sense avís previ, va abraonar-se al coll de Flamel.

Una espasa de pedra va xiular en travessar l'aire i va fer-li un tall impecable a través de la caputxa de la parca, separant-ne un bon tros de roba verda. La criatura va udolar i va cargolar el cos sencer en ple vol per allunyar-se, arraulida, de la fulla que ja tornava i que li va tallar la part del davant de l'abric, tot arrencant els botons i destrossant la cremallera.

Josh Newman es va plantar just al davant de Nicolas Flamel. Sostenia amb les dues mans l'espasa de pedra que havia tret del tub de cartró.

—No sé qui sou ni què sou —va dir amb les dents serrades i la veu tremolosa per la descàrrega d'adrenalina i l'esforç de subjectar l'arma sense moure-la—. Però imagino que sabeu què és això.

28 La bèstia es va fer enrere amb aquells ulls de color negre blavós clavats en la fulla grisa. La discreta caputxa li havia caigut, feta miques, i el que en quedava li penjava per les espatlles deixant-li al descobert el cap. No hi havia res de remotament humà en les superfícies i angles del seu rostre, es va adonar en Josh, però era d'una bellesa extraordinària. Havia esperat descobrir un monstre, però el cap era sorprenentment petit, amb uns immensos ulls foscos enfonsats a sota d'un estret arc ciliar i els pòmuls alts i pronunciats. El nas era recte i els narius no paraven d'aletejar. La boca era un tall horitzontal que ara penjava una mica entreobert i descobria unes dents deformes esgrogueïdes i ennegrides.

Els ulls de Josh van parpellejar a esquerra i a dreta en direcció a les altres criatures. Elles també tenien els ulls clavats en l'espasa de pedra.

—És Clarent —va continuar a poc a poc—. A París vaig lluitar amb aquesta arma contra Nidhogg —va seguir—. I ja he vist el que els fa als de la vostra mena.

—Va moure l'espasa una mica i va notar com brunzia, l'empunyadura s'escalfava a les seves mans.

—Això no ens ho havia dit Dee —va respondre la criatura amb aquella veu infantil. Va mirar per damunt les espatlles de Josh en direcció a l'Alquimista—. És cert?

—Sí —va confirmar Flamel.

—Nidhogg. —La criatura pràcticament va escopir la paraula—. I què li va passar al llegendari devorador de cadàvers?

—Nidhogg és mort —va respondre Flamel, tallant—. Destruït per Clarent. —Va fer una passa endavant i va posar la mà esquerra damunt l'espatlla de Josh—. El va matar Josh.

—Mort a mans d'un humà? —va repetir amb incredulitat.

—Dee us ha utilitzat, us ha traït. No us va dir que teníem l'espasa. Què més us ha deixat de dir: us va esmentar quin va ser el destí de les Disir a París? Us va parlar del Déu Dorment?

29

Les tres criatures van tornar a fer servir el seu propi llenguatge de xisclets i grunys entre elles. Aleshores, la més gran es va tombar de nou cap a Josh i una llengua negra va començar a dansar en l'aire.

—Aquestes coses tenen poca rellevància. El que veig davant meu és un noi humà espantat. Sento com el seus músculs es tensen en la seva lluita per aguantar l'espasa amb fermesa. Noto el regust de la por a l'aire.

—Però, tanmateix, malgrat la por que pots enumerar, igualment t'ha atacat —va respondre Flamel sense immutar-se—. Què et fa pensar, això?

Les espatlles de la criatura es van arronsar fent un gest estrambòtic.

—Que o bé és un ximple o bé és un heroi.

—I vosaltres i els de la vostra mena sempre heu estat vulnerables a totes dues coses —va recordar Flamel.

—Cert, però ja no queden herois al món. Cap que ens pugui atacar. Els humans ja no creuen en la nostra espècie. Això ens fa ser invisibles... i invulnerables.

Josh va grunyir alhora que enlairava la punta de l'espasa.

—Però no per a Clarent.

La criatura va posar el cap de costat i després va assentir.

—No per a l'Espasa dels Covards, això és veritat. Però nosaltres som tres i som ràpids, molt ràpids —va afegir amb un somriure que va deixar al descobert la seva dentadura serrada—. Em sembla que et podem reduir, nano, arrencar-te l'espasa de les mans abans que ni tan sols no sàpigues...

30

Un instint que Josh no sabia que tingués el va alertar que la criatura el pensava atacar tan bon punt deixés de parlar. Aleshores tot s'hauria acabat. Sense pensar-hi, va clavar una estocada endavant imitant un cop que li havia ensenyat Joana d'Arc. La fulla va bronzir i va ferir la gola descoberta del monstre. Josh sabia que l'únic que havia de fer era esgarrapar l'horror amb l'espasa: amb un sol tall havia destruït Nidhogg.

Amb una rialla, la criatura va ballar empesa per la fúria.

—Massa lent, humà, massa lent. He vist com tibaves els artells i se't posaven blancs just abans de llançar l'estocada.

En aquell mateix moment Josh va saber que havien perdut. Els Genii Cucullati eren massa ràpids.

Tanmateix, per damunt l'espalla va sentir com Flamel ofegava el riure.

Josh va mirar directament la criatura. Sabia que l'última cosa que podia fer era tombar-se, però l'intrigava saber què havia trobat divertit l'Alquimista. Va observar amb deteniment l'Encaputxat. Però no havia canviat gens... tret que quan el monstre havia esclatat de fúria havia anat a posar-se de peus al bassal d'aigua bruta.

—És que la por t'ha fet tornar boig, Alquimista?
—va preguntar la criatura amb to inquisidor.

—Tu deus conèixer l'Elder Iris, la filla d'Electra, oi?
—va preguntar Flamel com qui entaula conversa, i va posar-se davant de Josh. El rostre allargat de l'Alquimista havia adoptat un posat dur i inexpressiu: els llavis ara eren una línia prima, els ulls pàl·lids estaven tancats i eren poc més que dues ranures.

Els ulls negre blavós de la criatura es van esbatanar de terror. Va abaixar la mirada.

L'aigua bruta que s'ondulava al voltant dels seus peus havia esclatat de sobte en una explosió de tots els colors de l'arc iris que emergien dels fils esparracats del braçalet teixit de Flamel. El Genii Cucullati va intentar fer-se enrere, però tenia les dues urpes del davant atrapades en el toll.

—Deixa'm anar, humà —va xisclar amb aquella veu infantil tenyida de terror. La criatura intentava desfer-se del parany amb desesperació. Fent força amb les urpes intentava trobar una mica de tracció, però la punta d'una de les potes del darrere va tocar el marge del bassal i va tornar a udolar. Va aixecar de seguida la pota i una urpa cargolada va separar-se de la resta del cos, enganxada al marge de l'aigua. La criatura va bordar i els seus dos acompanyants van avançar-se de seguida per agafar-la i mirar de treure-la d'aquell líquid de colors que girava com un remolí.

—Fa dècades —va continuar Flamel—, Perenelle i jo vam rescatar Iris de les seves germanes i, a canvi, ella em va regalar aquests braçalets. Jo mateix vaig veure com els teixia amb fils de la seva pròpia aura multicolor. Em va dir que un dia posarien una mica de color en la meva vida.

Remolins cargolats de colors van començar a enfil·lar-se per la pota del Genii Cucullati. Les urpes negres es van tornar verdes, després vermelles; aleshores, el seu pèl porpra llardós va adquirir un violeta titil·lant.

—Moriràs per això —va grunyar la criatura, ara amb la veu encara més aguda i els ulls d'un blau intens esbatanats de terror.

—Algun dia moriré —va concedir Flamel—, però no serà avui, i no serà a les teves mans.

—Espera que ho expliqui a la mare!

32

—Fes-ho.

Es va sentir un esclat, com el d'una bombolla que peta, i, de sobte, els colors de l'arc iris van recórrer el cos del monstre a tota velocitat i el van submergir en un bany de llum. Des del punt on els altres dos el tenien subjectat, el color es va anar escampant per les seves urpes i els va cobrir la pell, transformant aquelles parques verdes en uns espectaculars abrics multicolors. Com oli en aigua, els colors dansaven formant hipnotitzants iridescències, creant estranyes ombres noves i tonalitats incandescentes. Les criatures van emetre un únic udol de pànic, però aquell crit va ser sufocat en sec i van caure formant una pila desmanegada damunt la vorera. Mentre eren allà a terra, immòbils, l'allau de colors va abandonar ràpidament els seus cossos i les jaquetes que duïen van recuperar el to verd esmorteït d'abans. Aleshores, els va començar a canviar el cos: els ossos espetegaven mentre els músculs i els tendons

tornaven a adquirir la forma d'abans. Quan el color va tornar a esmunyir-se a dins del toll, les criatures van recuperar el seu aspecte humà.

La pluja esquitxava el terra del carreró i la superfície del basal policromat s'agitava i es trencava sota les gotes d'aigua. Per un únic segon, un perfecte arc iris en miniatura va aparèixer damunt del toll, abans d'esvair-se i deixar-lo en el seu inicial marró fangós.

Flamel es va ajupir per recollir les restes del braçallet de l'amistat del terra del carrer. Els fils entreteixits ara eren de color os, se'ls havia esborrat el color. Es va incorporar i va mirar els bessons per damunt les espatlles.

—No sóc tan indefens com semblo —va dir amb un somriure—. Mai no subestimeu el vostre enemic —els va aconsellar—. Però aquesta victòria és teva, Josh. Tu ens has salvat. Un altre cop. S'està convertint en un costum: Ojai, París i ara aquí.

33

—No crec que... —va començar Josh.

—Tu mai no creus —el va interrompre Sophie estrenyent-li el braç.

—Has actuat —va dir Flamel—. Ja n'hi ha hagut prou. Vine; marxem d'aquí abans no els trobin.

—No són morts? —va preguntar Sophie mentre rodejava les criatures.

Josh va embolicar ràpidament Clarent amb el paper de bombolles i la va tornar a introduir dins del tub de cartró. Després va ficar el tub a la motxilla i es va penjar la bossa a les espatlles.

—Què ha passat? —va preguntar—. L'aigua de colors, què era?

—Un regal d'una Elder —els va explicar Flamel mentre s'afanyava a sortir del carreró—. Iris és coneguda com la Deessa de l'Arc Iris perquè la seva aura és

multicolor. També té accés a les aigües del Reialme d'Ombra del riu Styx —va afegir amb aire triomfal.

—I això què vol dir?

El somriure de Flamel va adquirir un matís salvatge.

—Els vius no poden tocar les aigües de l'Styx. La impressió sobrecarrega els seus organismes i els deixa inconscients.

—Durant quant de temps? —va preguntar Sophie fent una ullada enrere al que semblava una pila de roba llençada enmig del carreró.

—Segons les llegendes... un any i un dia.

Capítol 3

 'immens menjador resplendia encès pel sol que es ponía. Raigs esbiaixats abocaven rius daurats sobre els plafons de fusta polida i queien damunt el terra encerat, tot arrencant espurnes d'una armadura que hi havia apostada en el racó i llampecs de colors dels expositors de monedes que recorrien més de dos mil·lennis d'història de la humanitat. Una de les parets estava totalment coberta per màscares i cascs de totes les èpoques i continents, amb les cavitat oculars buides mirant avall a la sala. Les màscares envoltaven un oli de Santi di Tito que havia estat saquejat del Palazzo Vecchio de Florència segles enrere. El quadre que ara penjava a Venècia era una falsificació perfecta. El centre de la sala estava dominat per una gran taula de superfície esquerdada que havia pertangut a la família Borgia. Divuit cadires antigues de respatller alt rodejaven la taula tacada pel temps. Només dues estaven ocupades i damunt la taula no hi havia res tret d'un gran telèfon negre, que semblava fora de lloc en aquell saló de les antiguitats.

35

El doctor John Dee seia a un costat de la taula. Dee era un cavaller anglès petit i polit, de pell blanca i ulls grisos. Duia el seu habitual vestit de tres peces de color gris marengo i l'únic toc de color l'hi atorgaven les minúscules corones daurades del corbatí gris. Solia

portar els cabells de to gris ferro pentinats enrere i recollits en una cua ben tibada, però ara se'ls havia deixat anar i li queien per les espatlles. Els rínxols li acaraven la barba triangular. Les mans, enfundades en un guants foscos, reposaven amb lleugeresa damunt de la taula de fusta.

36 Nicolau Maquiavel seia davant de John Dee. La diferència física entre aquells dos homes era aclaparadora. Mentre que Dee era baix i pàl·lid, Maquiavel era alt i de complexió molt morena, cosa que posava de relleu l'únic tret que compartien tots dos: uns ulls grisos i freds. Maquiavel duia els cabells blancs com la neu curts i sempre anava perfectament afaitat. A més, el seu gust tendia a un estil més elegant. El vestit negre i la camisa de seda blanca eren clarament fets a mida, i la corbata, d'un carmesí intens, estava entreteixida amb fils d'or pur. Seia davant d'un retrat seu, i amb prou feines se'l veia una mica més gran en aquell moment que quan el van pintar, més de cinc-cents anys enrere. Nicolau Maquiavel havia nascut el 1469; tècnicament, era cinquanta-vuit anys més gran que l'anglès. De fet, havia *mort* l'any que va néixer Dee, el 1527. Els dos homes eren immortals, i dos dels personatges més poderosos del planeta. Al llarg dels segles de les seves llargues vides, havien après a odiar-se mútuament, tot i que ara les circumstàncies els exigien mantenir una incòmoda aliança.

Els dos homes havien estat asseguts al menjador de la gran casa de dues plantes que tenia Maquiavel davant de la Place du Canada de París durant els últims trenta minuts. En aquell lapse, cap dels dos no havia pronunciat ni una paraula. Tots dos havien rebut la mateixa convocatòria als seus mòbils: la imatge d'un cuc que es menjava la seva pròpia cua —l'Ourobo-

rus—, un dels símbols més antics dels Elders Obscurs. Al centre del cercle hi havia el número trenta. Pocs anys enrere haurien rebut aquella mateixa citació per fax o per correu electrònic; dècades enrere, per telegrama o missatger, i, encara més temps enrere, escrita en un tros de paper o pergamí, i els haurien donat hores o dies per preparar-se per a una trobada. Ara, les citacions arribaven per telèfon i la resposta es mesurava en minuts.

Malgrat que estaven esperant la trucada, tots dos van fer un bot quan el telèfon de conferència que hi havia al centre de la taula va sonar. Maquiavel va allargar una mà per girar el telèfon i comprovar la identitat de qui trucava abans de contestar. Un número d'una longitud inusual que començava per 31415 —el va reconèixer com una part de pi— apareixia en pantalla. En prémer el botó de resposta, un brunzit va udolar i espetegar fins que es va transformar en un murmurí semblant a una brisa.

37

—Estem decebuts. —La veu del telèfon parlava una forma arcaica del llatí que havia estat utilitzada per últim cop segles abans de l'època de Juli Cèsar—. Molt decebuts. —Resultava impossible distingir si la veu era d'home o de dona, i, en alguns moments, fins i tot sonava com si hi hagués dues persones parlant alhora.

Maquiavel estava sorprès: havia esperat sentir la veu esquerdada del seu propi Elder Obscur. Mai abans no havia sentit parlar aquella veu. Però en Dee, sí. Malgrat que el rostre restava impassible, l'italià va observar com els músculs de la mandíbula del mag anglès es tibaven i com s'encarcarava de forma gairebé imperceptible. O sigui que vet aquí el misteriós senyor Elder Obscur de Dee.

—Se'ns havia garantit que tot estava a punt... Se'ns

havia garantit que Flamel seria capturat i executat... Se'ns havia garantit que Perenelle seria eliminada i que els bessons serien fets presoners i lliurats a nosaltres...

La veu es va confondre amb el bronzit telefònic.

—Però, tanmateix, Flamel segueix sent lliure... Perenelle ja no és presonera en una cel·la, encara que estigui atrapada a l'illa. Els bessons han fugit. I encara no tenim el Còdex sencer. Estem decebuts —va repetir aquella veu incorporària.

Dee i Maquiavel es van mirar. Les persones que decebien els Elders Obscurs solien acabar desapareixent. Un senyor Elder tenia el poder de concedir la immortalitat a subjectes humans, però, era un do que podia ser retirat amb un simple toc. En funció del temps que fes que l'humà era immortal, un envelliment sobtat i sovint d'efectes devastadors li recorria el cos, i segles de temps deterioraven i destruïen la carn i els òrgans. En qüestió d'uns batecs, un humà d'aspecte saludable podia quedar reduït a un munt de pell seca i pols òssia.

—Ens heu fallat —van murmurar les veus.

Cap dels homes no va gosar trencar el silenci que va venir a continuació, plenament conscients que les seves llarguíssimes vides ara penjaven d'un fil. Tots dos eren poderosos i importants, però cap d'ells no era imprescindible. Els Elders Obscurs comptaven amb altres agents humans a qui podien enviar a perseguir Flamel i els bessons. Molts altres.

El bronzit telefònic va espetegar i cruixir, i aleshores es va sentir una altra veu.

—Malgrat tot, permeteu-me suggerir que no està tot perdut.

Segles de pràctica van mantenir el rostre de Maquia-

vel inexpressiu. Aquella era la veu que havia esperat sentir, la veu del seu senyor Elder, un personatge que havia governat Egipte durant un període breu feia més de tres mil anys.

—Permeteu-me suggerir que mai no havíem estat tan a prop de Flamel com ara. Tenim raons per conservar l'esperança. Hem confirmat que els nens humans són, veritablement, els bessons de la llegenda; hem pogut ser testimonis d'una petita demostració dels seus poders. L'Alquimista maleït i la seva esposa Bruixota estan atrapats i es moren. L'única cosa que hem de fer és esperar, i el temps, el nostre aliat més fidel, s'encarregarà d'ells per nosaltres. Scathach està perduda i Hekate, destruïda. I tenim el Còdex.

—Tot i que no sencer —va murmurar la veu asexual—, encara ens falten les dues últimes pàgines.

—D'acord. Però és més del que mai no havíem tingut. Sens dubte, prou com per començar el procés d'invocar els Elders dels Reialmes d'Ombra més llunyans.

39

Maquiavel va arrufar el front en un gest de profunda concentració. Es deia que el senyor Elder de Dee era el més poderós de tots els Elders, però, tanmateix, allà estava el seu propi senyor discutint i raonant amb ell o ella. La línia va espetegar i la veu asexual va sonar gairebé presumptuosa.

—Però ens falta la Invocació Final. Sense ella, els nostres germans i germanes no podran fer l'última passa des dels seus Reialmes d'Ombra per entrar en aquest món.

El senyor de Maquiavel va replicar sense alterar la veu:

—Tot i així, hauríem d'anar reunint els nostres exèrcits. Alguns dels nostres germans s'han aventurat a anar molt lluny d'aquesta terra; fins i tot han anat

més enllà dels Reialmes d'Ombra i als altres mons. Trigaran uns quants dies a tornar. Els hem d'avisar ara, portar-los als Reialmes d'Ombra que voregen aquesta terra, per tal que, quan arribi el moment, amb un sol pas puguin arribar a aquest món i ens puguem moure com un sol cos per reclamar el planeta.

Maquiavel va mirar fixament Dee. El cap del Mag anglès s'havia inclinat lleugerament cap a un costat, i havia aclucat els ulls mentre escoltava els Elders. Gairebé com si notés la mirada de Maquiavel damunt d'ell, Dee va obrir els ulls i va aixecar les celles amb un silenciós gest interrogatiu. L'italià va moure el cap discretament: no tenia la més remota idea de què estava passant.

—Aquest és el moment que havia augurat Abraham quan va crear el Còdex —va continuar el senyor de Maquiavel—. Tenia la Visió, era capaç de veure els fils cargolats del temps. Va predir que arribaria aquesta era (la va anomenar l'Era del Retorn, el moment en què l'ordre retornaria al món). Hem descobert els bessons, coneixem el parador de Flamel i les dues últimes pàgines del Còdex. Un cop tinguem les pàgines en el nostre poder podrem fer servir els poders dels bessons per impulsar la Invocació Final.

La línia va bronzir i, de fons, Maquiavel va sentir clarament un murmuri d'assentiment. Es va adonar que hi havia altres que també estaven escoltant aquella conversa i es va preguntar quants Elders Obscurs s'havien reunit. Es va mossegar amb força l'interior de la galta per evitar somriure en imaginar l'estampa dels Elders en tota la seva varietat de formes i aspectes (humans i inhumans, bèsties i monstres) escoltant amb atenció els seus mòbils. Maquiavel va triar intervenir en un moment en què el murmuri de veus es va silen-

ciar, i va parlar amb molta cura, esborrant qualsevol rastre emocional de la seva veu, donant-li un aire neutre i professional.

—Aleshores puc proposar-vos que ens permeteu enllestir els nostres encàrrecs. Deixeu-nos trobar Flamel i els bessons. —Era conscient que estava apostant per una jugada perillosa, però era evident que no hi havia acord entre les files dels Elders, i Maquiavel sempre havia estat un expert a l'hora de manipular aquella mena de situacions. Havia percebut amb total nitidesa la necessitat en la veu del seu senyor. Els Elders volien tenir urgentment els bessons i el Còdex: sense ells, la resta dels Elders Obscurs no podrien tornar a la Terra. I en aquell mateix moment va adonar-se que tant ell com Dee encara eren uns actius valuosos—. El doctor i jo hem elaborat un pla —va anunciar i després va callar, esperant que caiguessin de quatre grapes.

41

—Parleu, humà —va ressonar la veu asexualada.

Maquiavel va plegar les mans sense dir res. Les celles de Dee es van aixecar formant un arc i va indicar el telèfon. «Parla», va dir movent els llavis.

—Parleu! —va grunyar la veu alhora que la línia xiulava i espetegava.

—Vós no sou el meu senyor —va respondre Maquiavel sense alterar-se—. No em podeu manar.

Es va sentir una llarga remor de xiuxiueigs, com la que fa el vapor quan surt a pressió. Maquiavel va tornar el cap una mica intentant identificar aquell soroll. Aleshores va assentir: eren rialles. Havia fet riure els altres Elders amb la seva resposta. Havia encertat: hi havia desacord entre les files dels Elders i, malgrat que el senyor de Dee podia ser totpoderós, això no significava que fos apreciat pels altres. Vet aquí una feblesa que Maquiavel podria aprofitar.

Dee tenia els ulls clavats en l'italià, ben oberts pel terror i, potser, fins i tot l'admiració.

La línia va fer un clic, el soroll ambient de fons va canviar i aleshores va parlar el senyor de Maquiavel, amb la seva veu greu i solemne clarament esquitxada de diversió.

—Què proposes? Vés amb compte, humà —va afegir—, vosaltres també ens heu fallat. Se'ns va assegurar que ni Flamel ni els bessons no arribarien a abandonar París.

L'italià es va inclinar cap al telèfon amb un somriure triomfal.

—Senyor, se'm va ordenar que no fes res fins que arribés el Mag anglès. Vam perdre un temps valuós. Flamel va tenir temps de contactar amb aliats, trobar refugi i tota la resta. —Maquiavel no treia els ulls de damunt de Dee mentre parlava. Sabia que l'anglès s'havia posat en contacte amb el seu senyor Elder i que, al seu torn, aquest darrer havia ordenat al senyor de Maquiavel que li digués a l'italià que no fes res fins que arribés Dee—. Tanmateix —va insistir ara que ja havia dit la seva—, aquest retard ens va ser avantatjós. El noi va ser Despertat per un Elder que ens és fidel. Tenim una petita idea dels poders dels bessons i sabem on han anat. —Amb prou feines era capaç d'ocultar la satisfacció a la veu. Va mirar Dee, assegut a l'altra banda de la taula, i va assentir ràpidament. El Mag anglès va captar la indirecta.

—Ara són a Londres —va continuar John Dee—. I Bretanya, més que cap altre país d'aquesta terra, és el nostre país —va emfasitzar—. A diferència del que passava a París, aquí tenim aliats: Elders, Generació Següent, servents immortals i humans que ens ajudaran. I a Anglaterra hi ha altres éssers que no són lleials

a ningú altre que no siguin ells mateixos, els serveis dels quals podem comprar. Tots aquests recursos es poden orientar a buscar Flamel i els bessons. —En acabar, es va inclinar endavant amb la mirada clavada en el telèfon, esperant una resposta.

La línia va fer un clic i es va tallar. A continuació, un empipador senyal de comunicació va irrompre a la sala.

Dee mirava el telèfon amb una barreja de sorpresa i ràbia.

—S'ha tallat la línia o només és que ens han penjat?

Maquiavel va prémer el botó de l'altaveu per interrompre el soroll.

—Ara ja saps com em quedo quan em penges el telèfon —va respondre sense alterar-se.

—Què fem, ara? —va preguntar Dee.

—Esperem. Imagino que deuen estar debatent el nostre futur. 43

Dee va plegar els braços damunt del seu pit estret.

—Ens necessiten —va observar, mirant, encara que sense sortir-se'n, de semblar confiat.

Maquiavel va fer un somriure amarg.

—Ens utilitzen. Però no ens necessiten. Només a París, conec almenys una dotzena d'immortals que podrien fer el que faig jo.

—Bé, sí, tu pots ser substituït —va corroborar Dee arronsant les espatlles amb aire de suficiència—, però jo m'he passat la vida perseguint Nicolas i Perenelle.

—Vols dir que t'has passat la vida fracassant en la missió d'atrapar-los —el va corregir Maquiavel amb veu neutra, i després va afegir amb un somriure maliciós—: tan a prop, però, tanmateix, sempre tan lluny.

Fos quina fos la resposta que Dee estava a punt de donar-li, va ser interrompuda pel timbre del telèfon.

—Això és el que hem decidit. —L'interlocutor era el senyor Elder de Dee. Les seves veus asexuades es fonien en una sola veu una mica discordant—. El Mag seguirà l'Alquimista i els bessons a Anglaterra. Les teves instruccions són ben clares: destrueix Flamel, captura els bessons i recupera les dues pàgines que falten. Fes servir els mitjans que calguin per assolir el teu objectiu; a Anglaterra comptem amb col·legues que ens deuen favors. Els recordarem aquests favors. I, doctor... si aquest cop ens falles, et retirarem temporalment el do de la immortalitat i deixarem que el teu cos d'humà envelleixi fins al límit... i, llavors, en el moment just que precedeix la mort, et tornarem a fer immortal. —Es va sentir una mena de ronc que tant podria haver estat una rialla ofegada com una inspiració sobtada—. Imagina com pot ser: el teu magnífic cervell atrapat en un cos vell i delicat, incapaç de veure-hi ni sentir-hi amb claredat, incapaç de caminar ni bellugar-se, condemnat a patir sempre víctima d'un reguitzell de xacres. Seràs vell per sempre i, tanmateix, no moriràs. Si ens falles, aquest serà el teu destí. Et deixarem atrapat en aquesta closca de carn revellida per tota l'eternitat.

Dee va assentir, va empassar saliva i després va contestar amb tota la confiança que va poder mostrar:

—No us fallaré.

—I tu, Nicolau... —L'Elder de Maquiavel va ocupar la línia—. Tu viatjaràs a les Amèriques. La Bruixota corre lliure per Alcatraz. Fes el que calgui perquè no pugui sortir de l'illa.

—Però jo no tinc contactes a San Francisco —va protestar de seguida Maquiavel—, ni aliats. El meu domini sempre ha estat a Europa.

—Tenim agents distribuïts per tot Amèrica. Fins i tot en aquest moment s'estan desplaçant cap a l'oest a

l'espera de la teva arribada. Encomanarem a un d'ells que et faci de guia i t'ajudi. A Alcatraz, hi trobaràs una mena d'exèrcit adormit a les cel·les, criatures que els humans reconeixeran dels seus malsons més tenebrosos i els mites més fastigosos. No era la nostra intenció recórrer a aquest exèrcit tan aviat, però els esdeveniments s'estan succeint molt de pressa, molt més de pressa que no havíem previst. Aviat arribarà el Temps de Litha, el solstici d'estiu. A mitjan estiu, les aures dels bessons estaran en el seu punt àlgid de potència, i les barreres que separen aquest món de l'innombrable quantitat de Reialmes d'Ombra, en el mínim. La nostra intenció és reclamar el món dels humans en aquell mateix dia.

Fins i tot Maquiavel va ser incapaç d'evitar que el seu rostre s'alterés. Va mirar Dee i va descobrir que el Mag també tenia els ulls com taronges per la sorpresa. Els dos homes havien treballat durant segles per als Elders Obscurs i sempre havien sabut que tenien la intenció de tornar al món que en altre temps havien dominat. Tot i així, era sorprenent descobrir que, després d'anys d'esperes i plans, allò estava a punt de passar. Amb prou feines, en tres setmanes.

45

El doctor John Dee es va inclinar per acostar-se més al telèfon.

—Senyors... i ja sé que també parlo en nom de Maquiavel quan us parlo així... ens entusiasma saber que l'Era del Retorn està gairebé aquí mateix i que ben aviat tornareu. —Va empassar saliva i va agafar aire—. Però, si em permeteu, us alertaré d'un fet: el món al qual tornareu no és el món que vau deixar. Els humans compten amb tecnologia, comunicacions, armes... Hi oposaran resistència —va afegir amb to que reflectia dubtes.

—Per descomptat que ho faran, doctor —va respondre el senyor de Maquiavel—. Per això donarem als humans una cosa en què concentrar-se, alguna cosa en què hagin d'invertir els seus recursos i que capti tota la seva atenció. Nicolau —va continuar la veu—, quan hagi tornat a dominar Alcatraz, desperta els monstres de les cel·les i atia'ls pels carrers de San Francisco. La destrucció i el terror seran indescriptibles. I, quan la ciutat no sigui més que una pila de runes fumejants, deixa que les criatures vagin on vulguin. Avançaran devastant tot Amèrica. La humanitat sempre ha tingut por de la foscor: els en recordarem el motiu. Ja hi ha reserves semblants de criatures amagades a tots els continents: totes seran alliberades en el mateix moment. Al món es desfermaran ràpidament el caos i la bogeria. Exèrcits sencers seran escombrats de la Terra, de manera que no en quedarà cap que ens planti cara quan nosaltres tornem. I, quina serà la nostra primera acció? Doncs destruir els monstres, i els humans ens aclamaran com els seus salvadors.

—I aquestes bèsties són a les cel·les d'Alcatraz? —va preguntar Maquiavel, abatut—. Com les he de despertar?

—Quan arribis a les Amèriques rebràs instruccions. Però, abans, cal que derrotis Perenelle Flamel.

—Com ho sabem, que encara és allà? Si ha pogut fugir de la seva cel·la, segurament haurà pogut fugir de l'illa. —L'italià era conscient que el seu cor havia començat a bategar amb ànsia: tres-cents anys enrere havia jurat que es venjaria de la Bruixota. És que ara li estaven brindant l'oportunitat de fer-ho?

—Encara és a l'illa. Ha alliberat Areop-Enap, la Vella Aranya. És un enemic perillós, però no invencible. Hem fet les primeres passes per neutralitzar-la i

garantir que Perenelle segueixi allà fins que tu arribis. I, Nicolau —la veu de l'Elder es va tornar severa i terrible—, no repeteixis l'error de Dee.

El Mag es va posar en tensió.

—No intentis capturar ni empresonar Perenelle. No hi parlis, no negociïs amb ella ni intentis raonar-hi. Mata-la tan bon punt la vegis. La Bruixota és infinitament més perillosa que l'Alquimista.